

forekommer mig, at det ikke saa meget kommer an paa, om Skoleloven udkommer, inden dette Tillæg har virket i Finantsaaret, men at det, hvorpaa det kommer an, er, naar de forandrede Lønningsbestemmelser i Skoleloven komme til at træde i Kraft, om de komme til at træde i Kraft før Udløbet af det Finantsaar, for hvilket Lønningsstillægget paa Finantsloven er beregnet. Hensynet vil altsaa ligesaa godt kunne tages paa selve Skoleloven, som det kan tages ved et Forbehold paa Finantsloven. Jeg gjør mindre denne Bemærkning, fordi det erede Medlems Udtalelse forekommer mig at være ikke fuldt korrekt eller ikke fuldstændigt udtykkende, eller jeg kan sige, at jeg egentlig ikke gjør Bemærkningen derfor, men jeg gjør den, fordi den tillige er en Forklaring af, hvorfor Regjeringen har ment samtidig at kunne fremsætte for det erede Thing et Lovforslag om Forandringer i Almueskolevæsenet med væsentlig andre Lønningsbestemmelser end de nu gjældende, og derhos forelægge for Thinget et Finantslovsforslag, der indeholder Lønningsstillæg for Skolelærerne. Det erede Medlem har altsaa givet mig Leilighed til udtrykkelig at fremhæve, hvorfor man har anset dette for nødvendigt, og man vil kunne gaa videre, man vil deri tillige kunne søge en Forklaring af, at man ikke paa Finantsloven søger en midlertidig Lønningsforbedring for Embeds- og Bestillingsmændene. Thi for en saadan Bestemmelses Vedkommende vilde det ikke paa samme Maade som ved Skoleloven være naturligt at tage Forbehold i en særlig Lov, medens dog et Forbehold nødvendigvis maa tages et Sted, naar der i forskellige Love, Finantslove og særlige Love, bliver forlangt, jeg er nærved at sige Et og det Samme, ikke bogstavelig taget, men dog forsaavidt der handles om Lønningsforbedring paa begge Steder. Altsaa, Regjeringen har ment, at Skoleloven med sine Bestemmelser meget godt kunde gaa gennem Thinget jevnstides med en Finantslovsbevilling til Forbedring af Skolelærernes Lønning, men at det Samme ikke kunde siges at være Tilfældet med Hensyn til Revisionen af Lønningslovene jevnstides med et Forslag om midlertidig Lønningsforbedring paa Finantsloven.

Bajer: Det er Apanagespørgsmaalet, jeg vil bede det høie Thing stænte sin Opmærksomhed nogle Diebliske. Jeg spør mig tvungen til at tage Ordet igjen i Anledning af Ytringer, der faldt fra den høitærede Finantsminister. Jeg siger tvungen, thi jeg havde helst undladt at tage Ordet igjen, idet jeg føler mig overbevist om, at det Vndringsforslag, jeg har stillet, er saa velbegrunder, at det ikke behøver nogen egentlig Motivering. Den høitærede Minister behandlede mit Vndringsforslag, om jeg maa kalde det, noget de haut en bas. Jeg benytter mig af et fransk Udtryk og skal ikke oversætte det, da jeg maaske ellers kunde komme i Berøring med Formandskloften. Den

erede Minister lagde megen Bægt paa, at mit Forslag var stillet af et enkelt Medlem. Dertil skal jeg kun sige, at det vilde have været mig meget let at faae andre Medlemmer til at deltage i at stille dette Forslag, og naar jeg har ment, at jeg burde stille det alene, var det ene og alene af Hensyn til, hvad der, som jeg alt har henvist til, foregik den 22de Oktober forrige Aar, da jeg var den Æneste, der udtalte mig om Lovforslaget, og da dette lille Lovforslag blev henvist til Finantsudvalget udtrykkelig i Henhold til mine Udtalelser. (En Ste mme: Hvor staa det?) Det erede Medlem spørger mig, hvor det staa; det nævnte jeg forrige Gang, jeg havde Ordet; det staa i Tidenden Sp. 356. Den høitærede Minister syntes med særlig Forkjærlighed at dvæle ved den Omstændighed, at dette Vndringsforslag ikke var tiltraadt af Finantsudvalget, ikke af Noget i Udvalget. Med Hensyn til dertil har jeg søgt Oplysning om, hvorvidt Forslaget har været forhandlet i Udvalget, og saavidt jeg har kunnet erfare, har det ikke været Gjenstand for en egentlig Forhandling (Scavenius: So det har! Berg: En tilstrækkelig Forhandling!) Jeg siger, saavidt jeg har erfaret, og jeg kan meget godt forstaa det, naar jeg kjenner Finantsudvalgets Stilling til Vndringsforslagene. Det veed jeg af tidligere Erfaring, at fremkommer der Vndringsforslag udenfor Finantsudvalgets Betænkning, pleier man at henvise vedkommende Forslagsstiller til at tage dem tilbage, saa skulde de komme til Forhandling i Udvalget mellem anden og tredje Behandling. Finantsudvalget nærer en særlig Skynsye overfor Vndringsforslag, som stilles af Andre. Det er noget Ægrende som med Hensyn til Banken, der siger, jeg kan ikke tage feil og derfor, naar Noget ved Feiltælling har faaet for mange Penge, lader dem beholde Pengene. Jeg skal ikke bebreide Udvalget Noget ved denne Leilighed, navnlig fordi jeg ønsker at staa mig godt med det; det er meget naturligt, at Udvalget, som har saa mange Ting at tage vare, kan overse Et eller Andet. Forresten skal jeg gjøre opmærksom paa, at det er ikke saa ubestemt, naar jeg er kommen med dette Vndringsforslag ligesom for at minde det erede Udvalg derom. Den høitærede Marineminister, som nu er kommen tilstede, omtalte Sagen ved Tillægsbevillingslovens første Behandling, og jeg troede da, at Udvalget nu vilde have taget denne Sag op; jeg ventede til det yderste Dieblisk med at stille mit Vndringsforslag; men da det endnu ikke kom, fandt jeg, at det var min Pligt at stille det, thi som enkelt Medlem maatte jeg i Henhold til Thingets egen Beslutning i den Henseende anse mig, kan jeg gjerne sige, som Ordspører for Thingets Medlemmer udenfor Finantsudvalget. Jeg siger kun dette, for at betone, at det egentlig slet ikke er mit Forslag, at det kun er mere formelt, at jeg stiller det, fordi jeg ønsker, at Thinget skal være i Konsekvens med sig selv.